

SNIPS' AUTOLYSE

(DEEL 11)

FRITS SPOELSTRA

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra
(september-oktober 2017)

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com

Snips' Autolyse (deel 11)

○ Het laatste jaar (reprise)	—	4
○ Zonder 'ik-identificatie'	—	7
○ Ik-Frits	—	9
○ Flashback	—	14
○ De laatste defensielinie	—	17
○ Het lijden na ontwaken	—	18
○ Waarom wakker worden	—	20
○ De virtuele scheiding tussen mij en Frits	—	24
○ Voortdurende autolyse	—	27
○ Andere 'leraren'	—	32
○ Advaita en non-dualisme	—	35

HET LAATSTE JAAR (REPRISE)

Aan het begin van 2017 schreef ik (zie deel 8):

HET LAATSTE JAAR

Sinds het begin van dit jaar heerst er één gedachte, of gevoel, dat simpelweg neerkomt op het idee, of wederom 'het gevoel,' dat dit 'het laatste jaar' is.

Ik heb verder geen idee wat dat inhoudt of waar dat naar verwijst, alleen dat het een heel erg sterk en overheersend gevoel/idee/ervaring is dat ik niet kan of wil ontkennen.

Dus bij deze staat het zwart op wit vermeld.

Het lijkt er op dat dit wel gaat uitkomen. De afgelopen weken zijn — en ik schrijf dit met het risico van ‘interessant-doenerij’ te worden beschuldigd — zo extreem ‘ik-loos’ dat er het vermoeden heerst dat dit niet zo makkelijk weer zal wegebben, zoals dat vroeger wel gebeurde. Het voelt namelijk compleet anders en dat is niet goed uit te leggen.

Zonder die ‘ik’, zonder het gevoel dat ik deze schijnbare persoonlijkheid ben, valt er niet zo heel veel meer te schrijven voor deze blog. Met de aanvullingen van de maand Augustus staat alles hier al vermeld en alles wat ik nu nog zou schrijven is een herhaling van zetten. Waarschijnlijk zal ik af en toe nog wel

de neiging hebben om hier iets neer te pennen, maar er leeft hier niet de veronderstelling of de verwachting dat het werkelijk iets toevoegt aan alles wat er staat geschreven.

Als wellicht laatste kan ik nog zeggen dat ik lange tijd dacht dat ik moest verklaren wat dit leven is, dit bestaan, dit zijn, zodat ik dat zou kunnen doorzien om vervolgens te ontwaken. En dat werkt ook, zoals is gebleken, maar de snelste manier is om te onderzoeken wie er wil ontwaken en wat dat is dat wil ontwaken en waar dat wat wil ontwaken gelokaliseerd is.

Wie is die ‘ik’ die je denkt te zijn?

Wat is die ‘ik’ die je denkt te zijn?

Waar is die ‘ik’ die je denkt te zijn?

Het op zoek gaan naar de antwoorden op die vragen is de snelste manier om te ontwaken uit de Droomstaat, maar dan moet je wel heel erg zeker weten dat ontwaken is wat je wilt. Je kunt je namelijk geen voorstelling maken van hoe het is om ontwaakt te zijn, aangezien jij je het altijd zult voorstellen als JIJ die ontwaakt is... maar na het ontwaken ben jij er niet meer om te ervaren hoe het is. Kortom: je weet van tevoren niet hoe het zal zijn om ontwaakt te zijn tot je daadwerkelijk ontwaakt bent, en dan is er geen weg terug.

Ik had in de jaren dat ik op zoek was naar verlichting ook een voorstelling-, een idee-, een beeld van hoe het zou zijn — eerder

vanuit wishful thinking dan gebaseerd op daadwerkelijke feiten — en het blijkt uiteindelijk compleet anders te zijn. Het voelt gewoner dan ik me voorstelde; er is werkelijk helemaal niets bijzonders aan. Het is het meest normale en meest simpele dat er is.

ZONDER 'IK-IDENTIFICATIE'

Zonder de 'ik-identificatie' waardoor er geloofd wordt dat 'ik' mijn lichaam ben, dat 'ik' denk en dat 'ik' doe, blijft er alleen het ervaren over van dat wat het lichaam schijnbaar is, schijnbaar denkt en schijnbaar doet.

Gedachtes blijven opkomen en voorbij drijven tot ze oplossen, tenzij het ego-lichaam-denken-systeem (vanaf nu kortweg 'het beestje' genoemd) een gedachte er uitpikt en daarmee aan de slag gaat.

Voorheen was het zo dat 'ik' geloofde dat het 'mijn' gedachtes waren en nam 'ik' alles wat daaruit voortkwam serieus en persoonlijk. Zonder de 'ik-identificatie' is het simpelweg wat het beestje denkt en wat het beestje doet en dat gaat alleen het beestje iets aan — 'ik' sta er schijnbaar bij en kijk er naar.

De vergissing is niet dat we actief meedoen in- en aan de droomstaat, de vergissing is dat we het droomkarakter serieus nemen en geloven dat wijzelf dat droomkarakter zijn. Wij zijn schijnbaar dat wat schijnbaar droomt, maar dat is compleet onpersoonlijk en voor ons, als droomkarakter, niet te ervaren of zelfs te kennen; bovendien is op dat niveau geen sprake van een 'wij' als afgescheiden entiteiten. Dus: 'ik' droom dat dat zo is, maar weten doe ik het niet.

Wanneer die vergissing is hersteld, dan blijft er alleen de droom over, met daarin het droomkarakter — ik vergelijk dat wel met een pionnetje op het speelbord van “Mens erger je niet” waarmee jij je, voor de duur van het spelletje, mee identificeert, zonder dat je ooit werkelijk gelooft dat jij dat pionnetje bent. Daarboven zweeft een schijnbaar alles overkijkend personage dat jij schijnbaar bent dat slechts observeert, ervaart, meespeelt en zich wel of niet vermaakt, zonder dat het ooit persoonlijk wordt.

Simpeler krijg ik het nu even niet op papier, maar ik blijf het proberen.

IK-FRITS

‘Ik ben’ of ‘ik besta’ is een gedachte die voorafgaat aan de identificatie met het ego-lichaam-denken systeem. Daarna ontstaat ‘ik ben een jongetje en ze noemen me Frits’ en daarna ‘dat zijn mijn ouders, mijn zussen, mijn opa’s en oma’s, mijn ooms en tantes, mijn neven en nichten. mijn bed, mijn dit en dat, mijn zus en zo en mijn wereld.’

‘Ik ben’ of ‘ik besta’ is een gedachte, het is niet een fysieke werkelijkheid. Het wordt pas een schijnbare fysieke werkelijkheid wanneer er vanuit die gedachte ‘ik ben/ik besta’ een identificatie ontstaat met het lichaam waaruit ‘Ik-Frits’ gevormd wordt.

Als ik dan kijk naar wat er al eeuwen gezegd wordt, namelijk dat God (een God) ons heeft gemaakt naar zijn evenbeeld, en God is ‘Dat wat dit verhaal over leven op aarde droomt of verzint’, dan is ‘Ik-Frits’ de verbeelding van wat ‘Dat wat dit (het verhaal over leven op aarde) droomt of verzint’ gelooft of wenst dat het is.

‘Ik-Frits’ is niet meer dan de verbeelding van ‘Dat wat dit droomt of verzint’. ‘Ik-Frits’ is een gedroomd personage, een actie-pop, een schijnbaar punt van perspectief of een verzonnen/gecreëerde protagonist/hoofdpersoon van waaruit het schijnbare verhaal wordt waargenomen en ervaren.

‘Ik-Frits’ is net zo min waar of werkelijkheid dan de andere gedroomde personages (de antagonisten) en het verhaal waarin ‘Ik-Frits’ zich beweegt. Niettemin is alles wat ‘Ik-Frits’ meemaakt en ervaart in de Droomstaat schijnbaar waar voor die ‘Ik-Frits’ in die Droomstaat. Het is niet waar, maar het lijkt waar.

Een belangrijk en doorslaggevend punt hierin is dat alleen dát wat die ‘Ik-Frits’ direct meemaakt en ervaart waar is voor ‘Ik-Frits’ en niet dat wat wellicht waar lijkt te zijn omdat iets of iemand anders hem dit vertelt terwijl ‘Ik-Frits’ dit niet zelf heeft meegemaakt of ervaren.

Voorbeeld:

Schijnbaar is er een personage dat Trump heet in een schijnbaar land dat Amerika heet, maar ‘Ik-Frits’ weet dit alleen van horen zeggen en ‘Ik-Frits’ kan niet weten of er werkelijk een personage Trump of een land Amerika bestaat.

Schijnbaar neemt ‘Ik-Frits’ alles voor waar aan zolang ‘Ik-Frits’ gelooft dat hijzelf waar is en zodra die ‘Ik-Frits’ identificatie wegvalt, kan niets meer voor waar worden aangenomen.

Anders gezegd: binnen het gedroomde of verzonnen verhaal kan alleen dat wat direct wordt ervaren door ‘Ik-Frits’ als schijnbare waarheid worden aangenomen ter ondersteuning van het schijnbare verhaal. Dit betekent ook dat alles wat zich een

korte periode in de direct waarneembare omgeving van ‘Ik-Frits’ bevindt, zoals een ander personage, ophoudt met schijnbaar te bestaan wanneer dit personage uit de direct waarneembare omgeving verdwijnt.

Vraag:

Als er een boom omvalt in het bos en ‘Ik-Frits’ is er niet bij, maakt het omvallen van de boom dan geluid?

Antwoord:

Nee! Want omdat ‘Ik-Frits’ er niet bij is, is er geen boom en geen bos, kan die niet bestaande boom niet omvallen en vanzelfsprekend geen geluid veroorzaken.

Dit levert een interessant dilemma op. Aangezien die ‘Ik-Frits’ slechts een gedroomd of verzonnen personage is, is alles om ‘Ik-Frits’ heen ook verzonnen. Niet alleen het verhaal is verzonnen, ook alle personages die ‘Ik-Frits’ schijnbaar tegenkomt en waarmee ‘Ik-Frits’ schijnbaar interactie heeft, zijn verzonnen.

Als we het vergelijken met nachtelijke dromen van ‘Ik-Frits’, dan is het niet zo dat andere personages in die droom zelf ook dromen en ‘Ik-Frits’ in hun droom een personage is. Er is bij nachtelijke dromen geen sprake van een multi-dromen-complex waarbij de droom van ‘Ik-Frits’ kruist met de droom van een

ander personage, waardoor er tijdelijk twee mensen dezelfde droom hebben tot ze weer afscheid van elkaar nemen.

In de nachtelijke dromen is het 'Ik-personage' dat gedroomd wordt door 'Ik-Frits' het enige actieve personage, het enige personage dat schijnbaar werkelijk bestaat en schijnbaar werkelijk iets doet in die nachtelijke droom. Er is geen reden om aan te nemen dat dit anders is in de droom of het verzonnen verhaal van 'Dat wat dit droomt of verzint'.

De conclusie is vervolgens dat alleen 'Ik-Frits' een actief personage is in de droom of het verhaal van 'Dat wat dit droomt of verzint'. Dit betekent dat de andere verzonnen personages waarmee 'Ik-Frits' direct in schijnbaar contact komt, zelf niet werkelijk bestaan. Zij hebben niet een schijnbaar leven waarin 'Ik-Frits' voorkomt als een schijnbaar ander personage.

'Ik-Frits' is letterlijk de enige in de droom/het verhaal. Er is geen twee! Dit betekent dat wanneer dit 'Ik-Frits' personage komt te overlijden alles ophoudt. Zonder 'Ik-Frits' (de verzonnen protagonist) is er geen droom, houdt het verhaal op en verdwijnt het schijnbare leven op een schijnbare aarde in een schijnbaar universum.

Wanneer dit tijdens het schijnbare leven van 'Ik-Frits' volledig wordt doorzien, dan kan er niets anders dan berusting in het verhaal overblijven. 'Ik-Frits' is een verzonnen personage in één droom of één verhaal van 'Dat wat dit droomt of verzint'; niet een multi-dromen-complex waarbij dromen van verschillen-

de personages elkaar kruisen. Ook heeft 'Ik-Frits', net zoals het 'Ik-personage' in de nachtelijke dromen van 'Ik-Frits', geen werkelijke zeggenschap over hoe het verhaal verloopt.

Bovendien heeft alles wat voor de schijnbare geboorte van 'Ik-Frits' schijnbaar heeft plaatsgevonden nooit plaatsgevonden, dat zijn slechts verhalen ter versterking van het verhaal van de droom, verhalen die 'Ik-Frits' van anderen heeft gehoord en niet zelf actief heeft meegemaakt of ervaren. In feite was er niets voor 'Ik-Frits' geboren werd, net zoals er niets meer zal zijn wanneer 'Ik-Frits' sterft... in feite is 'Ik-Frits' zelf fictie omdat het verhaal of de droom zelf fictie is.

Hoe het bovenstaande voor schijnbaar andere personages werkt, weet ik niet, want voor zover het 'Ik-Frits' aangaat, bestaan die niet. Zij zijn slechts onderdeel van het gedroomde verhaal en verdwijnen wanneer 'Ik-Frits' verdwijnt, aangezien 'Ik-Frits' de protagonist van het verhaal is... einde 'Ik-Frits' is einde verhaal.

Gestoord hè?

FLASHBACK

Ik vermoed dat ik altijd een (voornamelijk onbewust) gevoel heb gehad dat er iets niet klopte aan deze wereld, aan deze realiteit. Ik moest vanochtend aan een oude songtekst denken die ik — zo bleek toen ik hem gevonden had — in 1987 heb geschreven voor mijn bandje SPECTRUM.

Ik was toen iets van 22 jaar oud, had geen religieuze opvoeding genoten en wist absoluut niets van spiritualiteit, verlichting, slapen/ontwaken of de mogelijkheid dat wat ik meemaakte en ervoer niet de absolute harde fysieke realiteit zou kunnen zijn. Bovendien was er geen Internet om met dat soort zaken in contact te komen.

Ik deel de tekst hier voor “entertainment purposes only”:

THE UNKNOWN UNSHOWN

(© Frits Spoelstra/Spectrum - 1987)

I'm floating through the time and space

A tribute to the human race

No way to change the human face

No mind, no brain, just plain old sense

No wall, no pile to stand against

Standing on a desert island

Just a place where you and I stand

Where we will stand until the end
No hell, no heaven, no place to be
No food, no nothing, please set me free

Let me take the step to nowhere
Let me jump into the unknown
Let me find out there's nothing there
Except for the unknown unshown

A voice from somewhere said to me:
"You'll turn into what you will be
Your mind and soul must be set free
No man, no child can help you now
Don't try to break the sacred vow
Your mind must be for everyone
Your world must be without any sun
Just the way the world has begun
No rain, no storm, a silent place
A place for us: The human race"

Let me take the step to nowhere
Let me jump into the unknown
Let me find out there's nothing there
Except for the unknown unshown

I tried to break the spell away
I tried it each and every day
I know that I'm the one to pay
I got to break the stormy cloud
I scream and yell: 'Please let me out!'

Let me take the step to nowhere
Let me jump into the unknown
Let me find out there's nothing there
Except for the unknown unshown

DE LAATSTE DEFENSIELINIE

Alles in het leven heeft als doel datzelfde leven — wat een illusie is, een Droomstaat — zo lang mogelijk vol te houden. Hiervoor moet Maya, die de illusie heeft gecreëerd (for lack of a better fucking word), er voor zorgen dat Ego, dat de illusie in stand houdt, mij zoveel mogelijk afleidt van het voor de hand liggende in your face and bloody obvious feit dat het allemaal niet waar is.

Hiervoor gebruikt Ego alles wat voor handen is — chaos, ziekte, geldnood, televisie, films, muziek, politiek, tegenstellingen, geschiedenis, samenzweringen, liefde, haat, relaties, stukgelopen relaties, angst voor de dood, angst voor het leven, angst voor spinnen, angst voor andere mensen, angst voor andere religies... et cetera — en de laatste defensielinie is spiritualiteit en de zoektocht naar verlichting, bevrijding en eenheid als- en voor de persoon die Ego mij doet geloven dat ik ben.

Wanneer je die laatste linie ziet voor de bullshit dat het is, is er niets meer dat je kan tegenhouden om wakker te worden. Je hoeft alleen maar te kijken en te zien.

HET LIJDEN NA ONTWAKEN

Het idee dat, als je wakker bent alles helemaal geweldig is, is onzin. Als je verwacht dat de wereld letterlijk verandert na ontwaken, dan zal jij je nooit realiseren dat je wakker bent wanneer je ontwaakt bent. De wereld verandert niet, alles is nog steeds precies zoals het was voordat er dat ontwaken plaatsvond, alleen de manier waarop je er naar kijkt en de manier waarop jij het ervaart verandert.

Even een ‘persoonlijk’ voorbeeldje. Zo is er al een vrij lange tijd pijn in de linker schouder van dit lichaam (er zijn wel meer pijnen in dit lichaam, maar de schouder is momenteel het duidelijkst aanwezig). Voorheen was het MIJN schouder en had IK pijn, maar nu is er pijn in de schouder van dit lichaam.

De overeenkomst tussen de twee vormen is dat het lichaam nog steeds pijn heeft, het verschil is dat ‘IK’ (dat wat ik werkelijk ben en zich schijnbaar verplaatst middels dit lichaam en alles schijnbaar ervaart) niet lijdt aan de pijn, maar de pijn ervaart en (bij wijze van spreken) van een afstand observeert.

Met andere woorden: de pijn is er nog steeds, maar het is niet MIJN pijn. En met weer andere woorden: het lijden stopt niet omdat na ontwaken de pijn verdwijnt, het lijden stopt omdat het na ontwaken niet meer MIJN pijn is. Waarom zou je lijden aan iets als het je niets aangaat? En als het jou niets aangaat, dan gaat het niemand iets aan.

Het enige wat verandert na ontwaken is de manier waarop je alles ervaart en de manier waarop je er naar kijkt; van persoonlijk naar onpersoonlijk; van onjuist naar juist; van wat niet is naar wat is. De wereld verandert niet, jij verandert niet, alleen de perceptie verandert. That's all.

WAAROM WAKKER WORDEN

Een aantal jaren geleden (eind 2014 – begin 2015; zie deel 1), heb ik een drieluik geschreven met de titel ‘Waarom Wakker Worden?’ (deel 1, deel 2, deel 3). Ik heb ze niet herlezen, maar ik vermoed dat ik er sinds kort anders naar kijk; dus dit wordt wellicht een ‘vergeet alles wat ik hiervoor heb gezegd over de noodzaak van wakker worden’-verhaal.

Dit leven op aarde in het universum is een Droomstaat en dat maakt van alles in dit leven op deze aarde en in dit universum, alsmede dat leven zelf, een droom of op z’n minst iets dat te vergelijken is met een droom, dus niets doet er werkelijk toe. Dus waarom zou er voor iemand die niet werkelijk bestaat — anders dan in de droom — de noodzaak bestaan om wakker te worden uit die droom, met als gevolg dat die persoon niet meer bestaat? Vanuit het personage bekeken, vanuit het actie-figuurtje gezien, is het compleet onzinnig om niet meer te willen bestaan.

Voorheen, voor er internet was, kwam je wel of niet direct in aanraking met het idee van ‘ontwaken uit de Droomstaat’ (ook wel ‘verlichting’ genoemd) omdat er iets in je aan de gang was dat hierom vroeg. Vervolgens waren er twee mogelijke gevolgen:

1. Je was een serieuze zoeker en ging zelf op zoek naar ‘waarheid’; of...

2. Je sloot je aan bij een sekte en volgde een megalomane goeroe.

Tegenwoordig komen mensen die deze ‘noodzaak’ voor ontwaken of verlichting niet van binnen voelen in aanraking met die mogelijkheid via internet en magazines die gepromoot worden vanuit de ‘spirituele marktplaats’. Deze mensen denken wellicht dat het wel ‘cool’ of ‘vet’ of ‘hip’ is (of welke term tegenwoordig dan ook gebruikt wordt) en voor hen is de New Age ontworpen. Zij dansen rond een kampvuur, branden wierook, doen aan meditatie en/of yoga, prediken liefde en maken zichzelf wijs dat ze wakker en verlicht zijn.

Ik dwaal af...

Mijn punt is dat de noodzaak om wakker te worden van binnenuit dient te komen en in de meeste gevallen komt het van binnenuit wanneer je niet gelukkig bent met het leven dat je leidt, niet gelukkig met hoe je de wereld ervaart of niet gelukkig met jezelf. Pas dan kun je een serieuze zoeker worden en alleen dan bestaat er de kans dat je ontwaakt uit de Droomstaat.

Voor iedereen die wel gelukkig of tevreden is met zijn of haar leven en zijn of haar plaats in deze schijnbare wereld, is ontwaken geen noodzaak. Mijn voorstel is dat deze mensen gewoon lekker doorgaan met wat hen gelukkig maakt. Ook als dat dansen rond het vuur, het branden van wierook, het doen aan meditatie en/of yoga, liefde prediken en jezelf wijsmaken dat je

wakker en verlicht bent is. (Mijn goede raad is dan wel om het voor jezelf te houden, want de kans bestaat dat je iemand zoals mij tegenkomt die vervolgens de noodzaak voelt om je te vertellen dat je uit je nek lult... wat ook daadwerkelijk zo is.)

Dus, recapitulerend:

- Als je gelukkig en/of tevreden bent is er geen enkele noodzaak om te ontwaken uit de Droomstaat. Blijf dan weg bij deze materie, want je zult er niet beter van worden; maar...
- Als je ongelukkig en/of ontevreden bent, dan ontstaat die noodzaak geheel vanzelf. Mocht dit het geval zijn en je hebt hulp of ondersteuning nodig bij je proces, dan is er altijd de mogelijkheid om mij een mail te sturen en vragen te stellen (of ik kan je doorverwijzen naar iemand anders of goed werkmateriaal).

Op zich is er geen noodzaak om te ontwaken uit de Droomstaat, aangezien 'dit hier' een Droomstaat is en er 'hier nu' niet werkelijk iets gebeurt. Dat is voor iedereen hetzelfde, ongeacht of je het wel of niet gelooft. Er is geen wereld en wij zijn niet het Ego en niet ons lichaam, en of je nu wel of niet gelooft in ontwaken uit de Droomstaat of de Droomstaat an sich, verandert daar helemaal niets aan.

Uiteindelijk sterft elk lichaam (wakker of niet wakker),
eindigt de droom en is er nooit iets gebeurd; niets wat je wel of
niet doet verandert daar iets aan.

DE VIRTUELE SCHEIDING TUSSEN MIJ EN FRITS

Aangezien het niet mogelijk is om onder woorden te brengen wat ‘ontwaken’ (soms verward met ‘verlichting’) werkelijk is, blijft er alleen de mogelijke mogelijkheid over dat ik aan de hand van mijzelf ga laten zien hoe het is om ‘ontwaakt’ te zijn.

Op een (Engelstalig) Forum is er een discussie/gesprek gaande over de praktijk van ‘mindfulness’ als spirituele weg naar ‘ontwaken/verlichting’ — in dit gesprek omschreven als ‘mindlessness’. Het verschil tussen de twee is duidelijk, ‘mindful’ is vol van geest, vol van ‘ik’, en ‘mindless’ is geesteloos, met andere woorden: zonder ‘ik’.

Ik haal dit aan omdat, wanneer ik mijzelf als voorbeeld neem om te laten zien hoe het is om ‘ontwaakt’ te zijn, ik tegen het probleem aanloop dat ik niet ‘ik, dit lichaam met deze geest’ ben maar dat ik ‘dat wat ik ben’ ben dat dit lichaam met deze geest observeert en ervaart als schijnbaar zijnde mij. Je ziet aan die zin al dat dit verwarrend is.

Dus, met het plan in gedachten om mijzelf als voorbeeld te nemen, om te laten zien aan de hand van voorbeelden hoe het is om ‘ontwaakt’ te zijn, moet ik een fictieve virtuele scheiding aanbrenge(n) tussen wat ik ben (absoluut oneindig whatever the fuck ik ben en alles is) en wat ik schijn of lijk te zijn (lichaam-geest-constructie).

Die fictieve virtuele scheiding breng ik aan door nu hier af te spreken, of aan te geven, dat, wanneer ik naar ‘absoluut oneindig whatever the fuck ik ben en alles is’ verwijs, ik — ik, mij, mijzelf — zal gebruiken, en wanneer ik naar deze ‘lichaam-geest-constructie’ verwijs, ik — Frits — zal gebruiken. In het laatste geval zal ik ook in de tweede persoonsvorm enkelvoud schrijven.

Voorbeeld:

“Frits drinkt zijn koffie zwart en leest wat ik heb geschreven.”

Dit is een voorlopige werkconstructie als experiment om te bekijken of ik in mijn teksten een duidelijke scheiding kan aanbrengen tussen wat ik werkelijk ben (ik, mij, mijzelf) en de lichaam-geest-constructie (actiefiguur) die ik in de Droomstaat schijn te zijn (Frits).

Dit zijn de parameters die ik vanaf nu wil gaan proberen te gebruiken op deze blog. Als blijkt dat het niet werkt of alleen maar meer verwarring oplevert, dan ga ik op zoek naar een andere manier van schrijven waarin duidelijk is dat IK niet dit lichaam en deze geest ben — dat IK niet Frits ben —, maar hetgeen dat dit lichaam en deze geest observeert en ervaart — hetgeen dat Frits observeert en ervaart.

Met andere woorden: ik zie en ervaar wat Frits schijnbaar doet, voelt, ziet, hoort en proeft, maar wat Frits schijnbaar doet,

voelt, ziet, hoort en proeft, heeft geen enkel effect op mij, op dat
wat ik werkelijk ben.

VOORTDURENDE AUTOLYSE

Hoewel het niet uit te leggen is, ga ik toch maar weer eens een poging wagen om het op virtueel papier te zetten. Ik merk, hoewel er vrijwel geen identificatie meer is met het lichaam ‘Frits’, het ‘niet meer identificeren’ (ook wel het ‘ontwaakt zijn’ genoemd, of het foutieve ‘verlicht zijn’) nog niet bestendig genoeg is en er nog steeds autolyse nodig is... en dit is dat.

Het is, voor zover ik het kan overzien, een drie-stap mechanisme waardoor alles wat we nu meemaken als schijnbaar ‘echt’ schijnbaar is ontstaan. In eerste instantie is er ‘dat wat is’ waarvan ik alleen maar kan aannemen dat het er is. Waarom? Omdat, aangezien het overduidelijk is dat deze wereld, die we schijnbaar als echt ervaren, niet ‘echt’ kan zijn — er zijn geen bewijzen voor anders dan aannames, geloof en ongefundeerde overtuigingen — moet er is toch schijnbaar iets zijn waarin deze schijnbare realiteit schijnbaar plaatsvindt.

Iets, ook als het een illusie of een droom is, kan niet plaatsvinden in niets, want iets in niets is niets en dan zou er zelfs geen illusie of droom zijn. Een illusie of een droom kan niet op zichzelf staan, het heeft iets nodig om uit voort te komen. Dus er moet ‘iets’ zijn waarin het plaatsvindt, ook al is dat ‘iets’ misschien niet iets tastbaars. Misschien is dat ‘iets’ waarin het plaatsvindt een vormloos ontastbaar iets, ik weet het niet, maar dat het ‘iets’ moet zijn, is overduidelijk.

Ik vermoed dat dit niet echt logisch klinkt. Ik kan inzien dat het, gezien vanuit het perspectief van actiefiguurtje Frits, onvoorstelbaar klinkt en daarom — zo neem ik aan — zal het waarschijnlijk onlogisch en/of onvoorstelbaar klinken voor iedereen die zich identificeert met zijn of haar lichaam en denken, en dus redeneert vanuit de illusie/droom. Maar, bekeken en ervaren vanuit het (arrogant klinkende) ‘ontwaakte perspectief’ daarentegen, is het volstrekt logisch.

Met andere woorden, ik zie en ervaar en snap hoe het in elkaar zit terwijl Frits er geen touw aan vast kan knopen. Dat klinkt als een paradox, want hoe kan ik/Frits het zien, ervaren en snappen en tegelijk niet zien, niet ervaren en niet snappen, maar als je ‘wakker’ bent, zijn er geen paradoxen meer en ben ‘ik’ niet meer ‘Frits’.

Anyway... Er is ‘dat wat is’ waarin blijkbaar een ‘denkgeest’ is ontstaan die, net zoals bij celdeling, zich gesplitst heeft in twee denkgeesten die in Een Cursus In Wonderen respectievelijk de ‘juiste denkgeest’ en de ‘ego denkgeest’ worden genoemd. De uit ‘dat wat is’ ontstane ‘denkgeest’ is een ‘keuzesmakende denkgeest’ en daar is, zo leeft het vermoeden, de keuze gemaakt tussen de ‘juiste denkgeest’ en de ‘ego denkgeest’.

Voor alle duidelijkheid, de ‘keuzesmakende denkgeest’, de ‘juiste denkgeest’ en de ‘ego denkgeest’ bestaan alleen in de Droomstaat. Alle drie zijn ze te kennen maar niettemin volledig

onwaar. ‘Dat wat is’, daarentegen, is het enige dat schijnbaar bestaat buiten de Droomstaat — aangezien de Droomstaat schijnbaar plaatsvindt in ‘dat wat is’ — en daardoor is ‘dat wat is’ onkenbaar maar waar (of: Waarheid).

Dit klinkt waarschijnlijk opnieuw onlogisch wanneer het bekeken en ervaren wordt vanuit het personage dat zich identificeert met het lichaam en het denken, maar vanuit het ‘ontwaakte’ perspectief volkomen voor de hand liggend.

Middels Spirituele Autolyse (wat is waar?) en Zelfonderzoek (wat ben ik?) bestaat er de kans dat er wellicht de mogelijkheid ontstaat om voorbij de identificatie met het lichaam en denken te kijken. Vervolgens bestaat er de kans dat je even doorschiet en buiten de Droomstaat terechtkomt. Als dat gebeurt, dan zul je ervaren dat jij, als entiteit, niet kunt bestaan buiten die Droomstaat en zal je terugkeren in de Droomstaat. Het eerste waar je dan in terechtkomt is de ‘keuzesmakende denkgeest’ en daar krijg je opnieuw de kans om te kiezen tussen de ‘juiste denkgeest’ en de ‘ego denkgeest’.

Anders gezegd, middels Spirituele Autolyse en Zelfonderzoek krijg je een glimp te zien van hoe het is om niet te bestaan, en dat is niet wat je wilt (trust me). Vervolgens ervaar je hoe het is om schijnbaar te bestaan zonder identificatie met het lichaam en denken en heb je tijdelijk de kans om schijnbaar te kiezen tussen het blijven in deze staat (juiste denkgeest) en terugkeer naar identificatie met het lichaam en denken (ego denkgeest).

Dit gebeuren, wat ik in de bovenstaande twee paragrafen met veel woorden beschrijf, vindt plaats in tijdloosheid en zal voor het personage als korter dan een seconde worden ervaren. Niettemin, zelfs wanneer je ‘kiest’ voor de ‘juiste denkgeest’, blijft de ‘ego denkgeest’ pogingen wagen om je alsnog over te halen voor ‘hem’ te kiezen en, in de meeste gevallen, is de ‘ego denkgeest’ daarin erg succesvol. Vandaar dat ik mijzelf en het actiefiguurtje Frits nog steeds middels autolyse moet overtuigen dat ik de juiste ‘keuze’ heb gemaakt.

Het drie-stap mechanisme van deze schijnbare realiteit op aarde, is:

- 1. Dat wat is**
- 2. (Keuzesmakende) Denkgeest**
- 3. Schijnbare realiteit/Droomstaat**

De weg terug ziet er dan als volgt uit:

- 1. Spirituele Autolyse (wat is waar?) en Zelfonderzoek (wat ben ik?)**
- 2. Dat wat is (onleefbare en onbestaanbare situatie)**
- 3. (Keuzesmakende) Denkgeest**

En vervolgens is er de keuze tussen de ‘juiste denkgeest’ en de ‘ego denkgeest’; of tussen ‘ontwaken’ en ‘dromen’; of tussen ‘non-dualiteit’ en ‘dualiteit’... alle drie: same difference.

Het verschil tussen de ‘juiste denkgeest’ en de ‘ego denkgeest’ is het verschil tussen een ‘fijne droom’ en een ‘nachtmerrie’, tussen onpersoonlijk leven (makkelijker/lichter/vrij) en persoonlijk leven (moeilijker/zwaarder/gebonden). Ego hoeft hiervoor niet verslagen te worden, je hoeft alleen bloedserieus te onderzoeken wat waar is en wat je bent. Dan zul je, na een trip in never-never-land (‘dat wat is’, waar je niet kunt bestaan), inzien dat je voorheen een verkeerde keuze hebt gemaakt door voor de ‘ego denkgeest’ te kiezen en dat je nu kunt kiezen voor de ‘juiste denkgeest’.

... en dan ben je nog niet klaar, want dan begint het pas.

ANDERE 'LERAREN'

Ik begrijp dat het lastig is om je voor te stellen dat alles wat je ziet en ervaart er niet is en dat er nooit iets is gebeurd, dus ik begrijp ook dat er mensen zijn die mijn — hoe zal ik het noemen? — ‘inzichten’ negeren of de noodzaak voelen mij te overtuigen van mijn ongelijk en, vanzelfsprekend, hun eigen gelijk.

Vooraf dat laatste komt veel voor bij mensen die het advaita/non-dualistische geloof aanhangen. Dit zijn veelal mensen die de leerling waren of zijn van leerlingen van leerlingen van mensen als Alexander Smit en Wolter Keers. Deze twee mensen waren directe leerlingen van Ramana Maharshi (Wolter Keers) en Nisargadatta Maharaj (Alexander Smit) en hebben dus die leer verkondigt.

De leer van beiden, Ramana en Nisargadatta, stelt heel duidelijk dat deze schijnbare werkelijkheid waarin we leven niet werkelijk bestaat als een solide en tastbare werkelijkheid, bovendien is er geen ‘ik’ aanwezig in het schijnbare lichaam. Zij geven duidelijk aan dat dit schijnbare bestaan een Droomstaat is, daar bestaat geen enkele twijfel over.

Dus ergens langs de lijn van Ramana en Nisargadatta, via Keers en Smit, naar de mensen die nu op hun troontje zitten, is de boodschap verwaterd tot iets dat letterlijk wel te verkopen is aan zoekers die spirituele verlichting en een non-dualistisch

bestaan willen voor de persoon in dat lichaam. Ramana zelf omschreef dat als een niet bestaand ding dat verlossing wil voor dat niet bestaande ding; hij was daar heel erg duidelijk in.

Het zijn die mensen die nu op hun troontjes zitten, zij die zichzelf tot leraar hebben gebombardeerd, die mij vertellen dat ik het verkeerd zie, terwijl zij overduidelijk een verwaterde boodschap hebben ontvangen en nu in de waan leven dat zij als persoon de non-dualistische ervaring beleven en daarom kunnen verkopen aan andere mensen die dat ook willen voor de persoon die zij geloven te zijn.

Ik begrijp dat ik het die mensen niet aan het verstand kan peuteren dat ze naar de verkeerde boodschap hebben geluisterd en dat wat zij geloven te zijn — verlicht of non-dualistisch — een waanbeeld is dat ze zichzelf hebben aangepraat. Ze willen dat niet horen, want zij hebben er zoveel tijd en moeite in geïnvesteerd, en ze verdienen er geld aan, dat het simpelweg gewoon waar moet zijn; ze willen helemaal niet horen dat ze hun tijd en moeite verspild hebben en dat ze letterlijk onzin verkopen.

En toch is dat zo.

Dus ik begrijp dat mijn boodschap niet geliefd is. Ik begrijp dat ik nooit op een troontje zal mogen zitten, omdat er geen ziel op aarde is die gaat betalen om te horen te krijgen dat wat ze allemaal gedaan hebben letterlijk voor niets is geweest en dat zij daarbovenop ook nog eens niet bestaan.

Niemand gaat stilletjes luisteren terwijl ik vertel dat wat zij denken en geloven te zijn helemaal niets van mij gaat krijgen, ongeacht hoeveel geld ze op mijn rekening storten. Maar dat is precies wat veel van de huidige non-dualisme leraren doen — uitzonderingen daargelaten, maar die zijn op één hand te tellen.

Die huidige leraren leveren veelal een verwaterde- en dus onware boodschap waarmee ze suggereren dat de leerlingen verlicht kunnen worden, of non-dualistisch kunnen bestaan, als de persoon die zij zijn. Dat gaat dus nooit gebeuren, waardoor deze leerlingen tot het einde der tijden leerling blijven en hun geld blijven geven aan deze sjacheraars.

Natuurlijk willen deze leraren/sjacheraars niet dat ik een simpele boodschap verkondig waarmee iedereen die dat wil aan de slag kan gaan en dat geen ene fuck kost. Natuurlijk gaan die lui mij tegenspreken en zo nodig aanvallen en zwart maken. En dat is cool, begrijp me niet verkeerd. Ik heb er geen enkel probleem mee en zie de humor er wel van in, alleen ga ik niet meer met ze in gesprek... die tijd heb ik gehad.

ADVAITA EN NON-DUALISME

Waarschijnlijk heb ik dit wel eens geschreven of gezegd, maar ik weet dat niet meer... ik heb niet de gewoonte om het verleden te onthouden aangezien het voorbij is en ik er niets meer mee kan doen. Maar, ik wil het even over advaita en non-dualisme hebben, omdat ik de laatste tijd veel geconfronteerd word met ‘nincompoops’ (= domme personen) die daar een new age vorm van hebben gekneed.

Wat deze ‘nincompoops’ met de eeuwenoude kennis van de A-Dvaita Vedante hebben gedaan is er iets van maken dat als persoon kan worden ervaren en geleefd. Zij maken zichzelf wijs dat zij en alles om hen heen één is, aangezien advaita ‘geen twee’ betekent en non-dualisme ‘geen dualisme’. Zij geven vervolgens cursussen om andere mensen, die nog geloven niet één te zijn, te leren hoe ze kunnen geloven dat ze één zijn met alles om hun heen.

Dat is natuurlijk complete waanzin!

Advaita — in feite is het A-Dvaita — betekent ‘geen twee’. In het Nederlands (en vrijwel het gehele westen) wordt dit vertaald als ‘non-dualisme’ wat simpelweg betekent ‘geen dualisme’ wat in feit hetzelfde is als ‘geen twee’.

De waanzin van de new age advaitisten is dat ze geloven dat het één moet zijn omdat het geen twee is, of in het westen, dat het non-duaal moet zijn omdat het niet dual is. In de oude

A-Dvaita Vedante wordt nergens beweerd of gezegd dat het één is, er wordt gezegd dat er geen twee bestaat, dus niet dat het ‘non-duaal’ is, maar dat er geen dualiteit bestaat.

Dus als je om je heen kijkt, is alles wat je ziet, alles wat je ervaart, je complete omgeving met alles er in, dual en A-Dvaita Vedante zegt heel simpel dat er geen twee is, geen dualiteit. De enige juiste conclusie kan alleen maar zijn dat dit leven op aarde in dit universum, wat inherent dual is, niet is. Er is geen twee, dus alles wat dual is, is er niet.

Het is niet één, het bestaat simpelweg in zijn geheel NIET! Anders gezegd, de duale realiteit die we ervaren en zien is NIET. Weer anders gezegd, de duale realiteit die we ervaren en zien is een Droomstaat. Wij en alles om ons heen zijn niet één, nee, wij en alles om ons heen zijn NIET, omdat twee en dualiteit onmogelijk zijn.

Weer anders gezegd, zien wij niet de werkelijkheid ten onrechte dual waar het dus schijnbaar non-duaal zou zijn, maar we zien de werkelijkheid ten onrechte als een bestaand iets terwijl het in zijn geheel niet kan bestaan. A-Dvaita vertelt ons heel simpel in twee woorden dat wij als levende entiteiten op een aarde in een universum NIET BESTAAN!

Dus al die ‘nincompoops’ die cursussen geven over non-duaal bestaan en je beloven te coachen naar éénheid, begrijpen er niets van en het is werkelijk doodzonde om daar nog één fucking cent aan uit te geven. Er bestaat niet zoiets als non-dualiteit omdat er

niet zoiets als dualiteit bestaat, dus hoe ga je dat leren en hoe ga je dat doen? Niet dus!

SNIPS' AUTOLYSE

© Frits Spoelstra

Websites:

www.snips.nl

www.autolyse.nl

Weblog:

www.snipsautolyse.wordpress.com